

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 12 (339)
Anul IX
25 martie 2018

ANUL 2018
CENTENARIUL
MĂRII UNIRI

VIAȚA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

DUMINICA SFINTEI MARIA EGIPTEANCA

In Duminica a cincea a Postului Mare, Biserica Ortodoxă face pomenire specială Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca, care este pentru creștini un model de luptă împotriva patimilor care atacă și răscolesc orice suflet, chiar și atunci când acesta vrea să se îndrepte spre Dumnezeu.

Sfânta Maria Egipteanca a fost o pustnică din deșertul Iordanului, care s-a pocăit după o viață de desfrânată. Ea a trăit în secolul al VI-lea și a adormit în anul 522, într-un mod vrednic de remarcat. Cuvioasa Maria Egipteanca reprezintă imaginea omului care se trezește dintr-odată la realitate și își dă seama de starea în care a fost până atunci. Lecția vieții ei este una a pericolului

pe care-l reprezintă desfrânarea și urmările acesteia, nu doar pentru un singur om, ci poate chiar pentru o întreagă societate.

Sfânta Maria Egipteanca este pomenită în calendarul ortodox și în ziua de 1 aprilie, iar viețuirea ei de după venirea în fire, plină de râvnă și trudă în dobândirea Duhului Sfânt, a impresionat întotdeauna creștinii, constituind un adevărat model pentru omul care dorește să lupte împotriva patimilor.

Pilda Mariei Egipteanca a inspirat și mulți asceți din veacurile care au urmat, iar viața ei este strâns legată de Postul Mare, ca imagine a postirii și viețuirii adevărate în Hristos și în Împărăție.

Bunavestire, cea mai veche sărbătoare a Maicii Domnului

Bunavestire este prăznuită de Biserică pe 25 martie. Bunavestire sau popular Blagoveștenia (termenul slav corespunzător celui de Bună Vestire), este praznicul în amintirea zilei în care Sfântul Arhanghel Gavriil a vestit Sfintei Fecioare că va naște pe Fiul lui Dumnezeu.

Bunavestire este prima sărbătoare confirmată în documente, dintre sărbătorile Maicii Domnului. Data acestei sărbători a variat la început. Astfel, unii o sărbătoreau în ajunul Bobotezei (5 ianuarie), iar în unele Biserici din Apus, ca cele din Spania, Galia și Milano, Bunavestire s-a sărbătorit pe 18 decembrie.

Părintele profesor Ene Braniste susține că sărbătoarea a fost introdusă la Roma de papa Leon al II-lea (681-683). La început aceasta era doar locală și cu denumirea de sărbătoare a așteptării Nașterii Domnului. Variația datei de prăznuire a existat în Apus până în sec. XI, când data de 25 martie s-a generalizat în toată lumea catolică. Numai la armeni Bunavestire se prăznuiește pe 7 aprilie, în raport cu data veche a sărbătorii Nașterii Domnului (6 ianuarie).

În Răsărit însă, data de 25 martie s-a generalizat probabil îndată ce Nașterea Domnului a început să fie sărbătorită peste tot pe 25 decembrie, adică încă din prima jumătate a sec. al V-lea.

Bunavestire este sărbătorită în fiecare an în perioada Postului Mare, fiind una dintre săbătorile pentru care Biserica acordă **dezlegare la pește**, indiferent în ce zi ar cădea aceasta.

Temeiul scripturistic al sărbătorii Bunevestiri

„Iar în a șasea lună a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria. Și intrând îngerul la ea, a zis: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei. Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui și cugeta în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta? Și îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Și iată vei lua în pântec și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema și Domnul Dumnezeu și va da Lui tronul lui David, părintele Său. Și va împărați peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit. Și a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat? Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se

va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema. Și iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit și ea fiu la bătrânețea ei și aceasta este a șasea lună pentru ea, cea numită stearpă. Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință. Și a zis Maria: Iată roabă Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Și îngerul a plecat de la ea”.

(Luca 1, 26-38).

Cuvânt la Duminica a cincea din Postul Mare

Dacă ai venit duminica aceasta la biserică, ai aflat, dragă cititorule, că în Duminica a cincea a Postului Mare, numită Duminica Sfintei Maria Egipteanca, Sfânta Biserică ne dă exemple de urmat doi sfinți: pe cuvioasa Maria Egipteanca și pe cuviosul Zosima, duhovnicul ei. Despre viața acestor sfinți ne-a scris Sfântul Sofronie, învățatul patriarh al Ierusalimului, scriitor și poet creștin, care a trăit între anii 550-638.

Se spune că într-o mănăstire a Palestinei trăia un preot, numit Zosima. Trăia în mănăstire de 53 de ani și ajunsese îmbunătățit în fapte bune, ajungând exemplu pentru alții.

Dorind să se desăvârșească, se gândea în sine: „**Ce ar trebui să mai fac pentru ca să mă desăvârșesc în cele suflețești? Vor fi undeva oameni ai lui Dumnezeu de la care să mai învăț, cu care să mă întrec în sfințenie?**”

Și, pe când se gândea el așa, află că pe malul Iordanului este o mănăstire ai cărei călugări l-ar întrece prin faptul că, în Postul Mare, ei se duc în adâncul deșertului și cele șapte săptămâni le petrec în rugăciuni neîntrerupte, mâncând verdețuri și rădăcini de ierburii. Preotul Zosima pleacă la această mănăstire și, la începutul Postului Mare, a mers și el în pustiu, ca ceilalți călugări ai mănăstirii.

A trecut răul Iordan și a mers prin nisipul ars de soare 12 zile în șir. În toate aceste zile nu a întâlnit pe nimeni. A 12-a zi, pe când sta, odihnindu-și bătrânețele, vede o ființă pășind peste dâmburile de nisip la oarecare distanță de el. Să fie oare un om? gândea Zosima, pare mai mult umbră decât om! A strigat speriat: „**Ești om sau Duh?**” I s-a răspuns: „Zosima, sunt femeie păcătoasă, aruncă-mi o haină cu care să mă îmbrac, pentru că de când sunt în pustie mi s-au rupt toate hainele, rămânând goală.”

Auzind că i se spune numele, fără să fi vorbit vreodată împreună, Zosima a fost apucat de frică. I-a aruncat una din hainele sale, și-a întors capul în altă parte și după ce umbra de om s-a acoperit au început să stea de vorbă. S-au rugat împreună unul pentru altul. Zosima a văzut-o pe când se ruga „**înălțându-se de la pământ ca de un cot**”. După rugăciune, bătrânul preot a stăruit să-i spună cine este, ce caută aici și de când duce viața aceasta.

„Sunt egipteană, a răspuns ea. De la 12 ani am părăsit părinții și timp de 17 ani am trăit în Alexandria, ducând o viață desfrânată. Văzând un grup de oameni că se îmbarca în corabie spre a se duce la Ierusalim, de ziua Crucii, m-am suit și eu cu ei și am plecat împreună. La Ierusalim, am mers cu lumea la biserică cea mare a Învierii Domnului, dar în pragul bisericii o putere nevăzută m-a oprit să

intru. M-am retras în tindă, m-am odihnit și din nou am vrut să intru cu un alt grup. Din nou n-am putut să trec pragul. Nici a treia oară n-am putut să intru. Atunci mi-am dat seama că din cauza vieții mele păcătoase nu pot să intru în biserică.

M-am retras într-un colț al tindei și, plângând, m-am rugat lui Dumnezeu cu toată puterea, să-mi ierte păcatele și am făgăduit că dacă îmi va îngădui să intru în biserică și să sărut Sfântă Cruce pe care S-a răstignit Mântuitorul, voi rupe cu viața mea păcătoasă de până atunci și prin pocăință aspră îmi voi spăla păcatele. M-am dus la ușă și, de astă dată, puterea nevăzută care mă oprise de trei ori să intru până atunci, nu m-a împiedicat să trec pragul. Am intrat, m-am închinat și am sărutat Sfântă Cruce.

La ieșire, cineva mi-a dăruit câțiva bani cu care am cumpărat 4 pâini și am plecat îndată spre Iordan. M-am oprit la o biserică, mi-am mărturisit păcatele duhovnicului, după aceea am mâncat o bucată dintr-o pâine, iar cu restul m-am suit într-o barcă și am trecut Iordanul de cealaltă parte, intrând în pustiu în care ne aflăm acum. De 47 de ani viețuiesc în aceste părți pustii, hrânindu-mă cu puținele ierburii ce cresc pe aici. Hainele mi s-au rupt bucată cu bucată până n-a mai rămas petec pe mine. Iată cine am fost și cine sunt. întorcându-te la mănăstire, te rog, părinte Zosima, nu spune nimănui cele ce știi despre mine cât timp voi fi în viață și la anul adu Sfânta Împărtașanie, căci de 47 de ani nu m-am mai împărtașit. Ne vom întâlni în Joia cea Mare pe malul celălalt al Iordanului, în dreptul locuințelor omenești.”

După un an Zosima a venit, cum a fost vorba, cu Sfânta Împărtașanie, la locul stabilit pe malul Iordanului. După puțin timp cea așteptată a sosit. Mergea pe apa Iordanului ca pe pământ. Lucrul acesta l-a uimit pe Zosima așa de mult, că a căzut cu fața la pământ spre a o cinsti ca pe o sfântă.

După împărtașanie, Zosima a fost din nou rugat să vie să se întâlnească, anul viitor, dar nu aici, ci în locul unde se întâlniseră anul trecut, în adâncul pustiuului.

Trecând anul Zosima s-a dus la locul hotărât, dar nu a mai găsit-o în viață. Corpul ei zăcea neînsuflit, iar alături era scris pe nisip: „**Părinte Zosima, îngroapă, te rog, corpul smeritei Maria în acest loc și te roagă Domnului pentru mine! Am trecut la Domnul după împărtașire, la 1 aprilie**”.

După îngropare Zosima s-a întors la mănăstire și a spus fraților săi călugări tot ce știa despre pustnica Maria Egipteanca și așa, din gură în gură, istoria vieții ei a ajuns până la urechile patriarhului Sofronie, care a scris-o cum s-a păstrat până la el, și cum o avem și noi astăzi.

Din viața acestei sfinte se desprind mai multe învățături, dar eu subliniez doar una singură: dorința fierbinte a Mariei Egipteanca de se împărtași.

Mai sunt două săptămâni până la Paști. Este momentul să luăm hotărârea ca de Sfintele Sărbători ale Învierii Domnului să ne împărtașim cu Sfintele Taine. Nu trebuie să amânăm acest eveniment de la un post la altul prin cuvinte ca: „**sunt prea tânăr**” sau „**sunt prea păcătos**”, cuvinte care sunt străine de credința noastră creștină.

Biserica nu este numai pentru cei drepti (cine poate spune despre el că este drept?) ci și pentru cei păcătoși, pentru că nu merge la doctor cel sănătos, ci cel bolnav. Atâta vreme cât Sfântul Apostol Pavel a spus că „**sunt cel dintâi dintre păcătoși**” înseamnă că „**nu este om care să trăiască și să nu greșescă.**”

Biserica este un locaș de închinăciune unde credinciosul învață despre credința creștină, își descarcă sufletul și conștiința atunci când se spovedește să se simtă mai bine. Ducându-ne cu gândul la viața sfințită a cuvioasei Maria Egipteanca să ne rugăm Bunului Dumnezeu să ne ajute să ne continuăm postul până la Învierea Mântuitorului pentru a ne împărtași cu Trupul și Sângele Lui, totdeauna și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Preot Nicolae Trușcă
Sursa: *crestinortodox.ro*